

Ráno 4. mája 2019 sa v našej rodine dá opísať jednoducho a výstižne slovom Chaos. Opäť máme časový sklz, ...deti majú čas a my beháme a naháňame sa, aby sme zbalili všetko potrebné na pochod do Nových Sadov. Počasie a predpoveď sme riešili už pár dní pred touto akciou, a keďže hlásili dážď v ruksakoch nesmú chýbať náhradné topánky a ponožky, pršiplášte, niečo pod zub, voda... a veľa iných „dôležitých“ a možno „zbytočných“ maličkostí, ale budú tam, veď keby náhodou. ..

Konečne vyrážame z domu a dobiehame na dohodnuté miesto „len“ s 20 minútovým meškaním. Pred pastuchovským kostolom sa už zišli ľudia, ktorí sa tak ako aj naša rodinka chcú zúčastniť 10. ročníka pochodu do Nových Sadov. Dostávame tričká, obliekame sa a medzi tým sa vítame s ľuďmi, ktorých poznáme alebo o chvíľu spoznáme. Všade panuje dobrá, srdečná nálada. Je cítiť, že sú šťastní, že opäť po roku, možno dvoch, troch, či mnohých... stretli svojich príbuzných, či priateľov. Zaujímavé je, že niektorí sa nám prihovoria a hneď nás zaradia správne do našej rodiny- veď, ako sa u nás hovorí „fyzimónia nepustý“.

Pred 9 hodinou sa už sústreďíme v kostole, kde dostávame pokyny od organizátora tejto akcie p. Dušana Rybu. Po ňom k nám prehovorí p. farár Ľuboš Vontorčík. Rozpráva o tom, že nie je dôležité to, akou cestou pôjdeme, či peši a či autom, cez les alebo asfaltkou, ale dôležitý je cieľ kam ideme a to, prečo sme sa na túto cestu vybrali. Naši prastarí rodičia túto cestu absolvovali každý týždeň a ich cieľom bolo vypočuť si Božie slovo na nedeľných bohoslužbách, pretože v tom čase ešte v Pastuchove kostol nemali. Celé rodiny vytrvalo chodili nedeľu čo nedeľu cez chotár do Nových Sadov za každého počasia. Vtedy som sa pousmiala nad tým, čo všetko sme doma do ruksakov zbalili... keby náhodou pršalo. Myslím si, že neriešili čo všetko si treba vziať tak ako my. Spoločne sme sa pomodlili a vydali sme sa na cestu- tento rok po asfaltke smer Lukáčovce.

Po ceste za kravínom mi moja krstná mama rozprávala ako tieto miesta kedysi vyzerali. Hlavná cesta bola posunutá, na jej mieste boli lúky a tam chodievali deti pásť husi. Pri studničke si do vedier napustili vody a tam sa kúpali a hrali. Keď o tom rozpráva, výraz jej tváre hovorí o tom, že práve sa duchom preniesla do čias jej detstva a je to krásne... keď dorozpráva pridá do kroku (a jej tempo mnohí poznáme) a pripojí sa k inej Marte a spolu vedú sprievod zrazu dve Marty. O pár minút už vidíme tieto dve energické ženy dosť ďaleko pred nami a vravíme si, že taká energia by sa občas zišla aj nám.

Prichádzame k hranici okresov Hlohovec a Nitra a ja sa zameriam na svojich synov. Idú zopár metrov predo mnou v spoločnosti chlapcov z rodiny, v ktorej som ja trávievala veľa času počas víkendov a prázdnin. Aj keď je medzi nimi vekový rozdiel, zdá sa, že si majú čo povedať..., nikto sa ma nepýta koľko ešte musíme prejsť, čo budeme jesť ... kráčajú, rozprávajú sa a ani nevnímajú, ako čas letí a že už prešli nejaký ten kilometer. A ja sa myslím prenášam do detstva a vidím seba ... lebo takto ma ich otec niesol na chrbte a ten jeho syn má rovnakú chôdzu a tiež dokáže zaujímavovo rozprávať – opäť si spomeniem na slová, ktoré som často počula -„fyzimónia nepustý“ a sú pravdivé.

Pred Lukáčovcami cez cestu prebieha srnka a ja sa veľmi poteším, lebo ten mojej dcérke som sľúbila, že po ceste uvidíme srnky. Ona sa tiež teší a mne odľahne, pretože misia je splnená. Prichádzame do dediny a na zástavke si dávame oddych. Konečne otváram ruksak a znovu sa pousmejem lebo vidím, že tie pršiplášte sme zatiaľ nepotrebovali. Tak si ho aspoň odľahčím a dáme si niečo pod zub a čakáme ostatných. Potom sa už spoločne vydávame „krížom cez role“ do „Silu“. Tu sa chvíľu rozprávam s pánom Rybom. Dozvedám sa, že nultého ročníka tohto pochodu sa zúčastnilo sedem ľudí a dnes je nás spolu so Sasinkovom približne 90. Tlačiac kočík so spiacim dieťaťom počúvam útržky rozhovorov, spomienky na spoločne strávené detstvo a prázdniny

v Pastuchove... slovenčina sa mieša s češtinou a rozprávajúce sa zisťujú, že sú vlastne vzdialená rodina a kedysi sa spolu hrávali.

Prichádzame na rázcestie, kde si dávame ďalšiu prestávku a rozhodujeme sa ktorou cestou pôjdeme ďalej. Na výber máme dve možnosti a rozhodli sme sa, že pôjdeme mimo dedinu poľnou cestou. Tu začujem krásnu myšlienku jednej pani, ktorá žije v Bratislave- „juj až mi srdce poskočilo, cítim to, tu som sa narodila, tu som doma.“ Za sebou už máme takmer 10 kilometrov, a zo správania ľudí je to ozaj citeľné, ich nálada je ešte veselšia, pretože všetci sme bližšie k cieľu, aj keď zablatení. Veď nie je podstatná cesta, ale cieľ... a my pokračujeme ďalej.

Keď vchádzame do dediny je 11:45. Zrazu sa rozozvučia zvony novosadského kostola a je to symbolicky krásne. Akoby nás – potomkov našich prarodičov a starých rodičov opäť vítal ich chrám Boží pred nedeľnými službami. Pred zborovým domom už rozvoniava guláš, čakajú nás tam ženy v krojoch s chlebom a soľou. Keď sa všetci zvitajú, prehodia zopár slov sadáme si všetci spoločne k jednému stolu. Z každej strany je počuť vrava ľudí. Rozprávajú o svojich deťoch a životoch teraz a ako to bolo kedysi... potom prichádzajú ľudia zo Sasinkova a spoločne sa naobedujeme.

Deti sa šantia pred zborovým domom a ja ich len z diaľky pozorujem. I keď je ich veková skupina veľmi rôznorodá (od 3 do 16 rokov) rozumejú si, dokonca sa spoločne hrajú. A ja idem dnu počúvať kázeň...

I keď dnešný deň začal chaoticky som rada, že sme to nakoniec spolu ako “veľká” rodina dali. Odišli sme aspoň na pár hodín do prírody- preč od bežných starostí, našli si a mali čas na: spomienky a rozhovory, na seba samých ale aj na seba navzájom, zamyslenia sa nad našimi životmi a to aj bez pršiplášťov. :0)

Ďakujem organizátorom za túto myšlienku a to, že už 10 rokov robia túto skvelú akciu, pánovi farárovi za krásne slová, za priaznivé počasie a tiež všetkým zúčastneným za skvelú spoločnosť, za občerstvenie a výborný guláš.

Vďaka Ti, Bože, za to!

Daniela Pallerová – Hrivnáková